

CAPITOLUL 1

Celor doi băieți care o coborau, poteca din pădure li se părea un dig anevoios. Erau atât de murdari de noroi gros și negru, încât abia dacă îți dădeai seama că sunt oameni. Cel mai înalt dintre ei avea ochi albaștri, nefiresc de strălucitori în comparație cu nămolul care-l acoperea și care-i dădea o senzație de uscăciune și mâncărime.

– O să fim uciși pentru asta, Marcus, spuse rânjind.

În mână, o bandulieră îi atârna leneș, îngreunată sub povara unei pietre netede de râu.

– E vina ta că m-ai împins, Gaius. Ți-am spus că albia râului nu a secat peste tot.

În timp ce vorbea, băiatul mai scund râdea, înghiontindu-și prietenul în tufișurile care mărgineau cărarea. Țipa și fugea, iar Gaius sărea și pornea în urmărire, învărtind banduliera deasupra capului.

– La luptă! striga cu vocea lui înaltă, puternică.

Bătaia pe care urmau să o primească acasă pentru că își stricaseră tunicile era încă departe și oricum amândoi cunoșteau toate șiretlicurile care să-i scoată din belea; tot ce conta era să se alerge pe potecile din pădure, cât de repede puteau, sperind pasările. Doi copii desculți, având deja semne de băătăuri, deși nu împliniseră mai mult de opt ani.

„De data asta îl prind“, își spuse Gaius trăgându-și suflul în timp ce fugea. Pentru el reprezenta un mister cum de

reuşea Marcus să-şi mişte picioarele şi braţele mai repede, deşi avea tot atâtea la număr. De fapt, pentru că era mai scund, pasul acestuia ar fi trebuit să fie mai mic, nu?

Frunzele îl loveau, înţepându-i braţele goale. Undeva, în faţă, îl auzea pe Marcus întărâtându-l. Gaius strânse din dinţi. Începea să-l doară pieptul.

Năvăli dintr-odată într-un luminiş, dar se opri brusc, încremenit. Marcus zăcea la pământ, încercând să se ridice şi sprijinindu-şi capul în mâna dreaptă. Trei bărbaţi – de fapt, nu, băieţi mai mari – stăteau lângă el, cu beţe în mâini.

Gaius îşi dădu seama unde se află şi scoase un geamăt. Joaca îi purtase pe cei doi băieţi dincolo de mişul domeniu al tatălui său, în pădurea vecinilor. Ar fi trebuit să recunoască drumul care marca hotarul, dar fusese prea pornit să-l prindă pe Marcus.

– Ce-avem noi aici? Doi peştişori plini de noroi, care s-au târât din apa râului.

Cel care vorbea era Suetonius, fiul cel mare al vecinilor. Avea paisprezece ani şi era un pierde-vară care abia aştepta să intre în armată. Muşchii îi erau proeminenţi, genul acela de musculatură pe care cei doi băieţi mai tineri nu îl dezvoltaseră încă, avea o hălăciugă de păr blond, deasupra unei feţe pătate de coşuri pline cu puroi, care îi acopereau atât obrazii, cât şi fruntea şi care se continuau, roşii şi agresive, dispărând sub toga pretextă¹. Mai avea un ditamai băţul lung şi drept, prieteni pe care să-i impresioneze şi o după-amiază la dispoziţie.

Gaius era înspăimântat, ştiindu-se în primejdie. El şi Marcus tocmai încălcaseră o proprietate, așa încât cel mai bun lucru la care s-ar fi putut aştepta era să încaseze nişte pumni, iar cel mai rău, să li se rupă oasele în bătaie. Aruncă o privire către Marcus şi-l văzu cum se străduia să se ridice în picioare. Era clar că fusese lovit când se întâlnise cu băieţii mai mari.

¹ Togă albă cu garnitură de purpură, pe care o purtau în vechea Romă tinerii patricieni. Din lat. *toga praetexta* (n.tr.)

– Lasă-ne să plecăm, Tonus! Suntem aşteptaţi.

– Un peştişor care vorbeşte! O să ne îmbogăţim, băieţi! Țineți-l, am niște sfoară pentru legat porcii, dar merge și pentru peștișori de noroi.

Gaius nu se gândise nici un moment să fugă, mai ales că Marcus era rănit. Chiar nu reprezenta un joc ceea ce se întâmpla, iar cruzimea băieților ar fi putut fi controlată dacă erau luați cu binișorul, dacă erau tratați ca niște scorpioni gata să atace în orice moment.

Ceilalți doi băieți se apropiară cu bâtele pregătite. Gaius nu îi știa. Unul din ei îl sălta în picioare pe Marcus, iar al doilea, un tânăr robust cu față deloc inteligentă, îl pocni pe Gaius cu bâta în stomac. Acesta se chirci de durere, amuțit. Auzea hohotele de râs ale băiatului, în timp ce el se zvârcolea și gemea, încercând să-și domolească durerea.

– Uite o creangă bună. Legați-le picioarele și atârnați-i de ea. Să vedem cine-i mai bun la aruncatul cu sulița și cu pietrele.

– Tatăl tău îl cunoaște pe tatăl meu, scrâșni Gaius, profitând de faptul că durerea îl mai slăbise.

– Așa e, deși nu îl place. Tatăl meu e un patrician adevărat, nu ca al tău. Toată familia ta i-ar putea servi de slugi, dacă el ar vrea. Aș pune-o pe nebuna de maică-ta să frece podelele.

Măcar vorbea. Bruta cu funia din păr de cal se pregătea să lege picioarele lui Gaius, pentru a-l ridica în aer. Oare cu ce se putea tocmi? Tatăl său nu prea avea influență în oraș, iar din familia mamei abia dacă se născuseră câțiva consuli – asta era tot. Dar unchiul Marius era un om puternic, cel puțin așa zicea maică-sa.

– Suntem nobili. Unchiul Marius nu e un om cu care să te...

Dintr-odată se auzi un țipăt ascuțit, funia se încordă, iar Marcus fu ridicat în aer, cu picioarele-n sus.

– Leagă capătul de buturuga aia. Urmează celălalt peștișor, spuse Tonus, râzând vesel.

Gaius băgă de seamă că prietenii îi urmau acestuia comenzile fără ezitare. Ar fi fost în zadar să încerce să-i abordeze.

– Lasă-ne jos, vierme plin de coșuri ce ești! țipă Marcus, cu fața întunecată de sângele care îi năpădea obrajii.

Gaius gemu. Acum chiar că aveau să-i omoare.

– Marcus, ești un idiot! Nu te lua de coșurile lui; îți dai seama că e complexat de ele.

Suetonius ridică o spânceană și rămase cu gura căscată de uimire. Tânărul mătăhălos se opri o clipă, apoi petrecu funia pe aceeași creangă pe care se afla și Marcus.

– Ai greșit amarnic, peștișorul! Termină ce-ai început, Decius, o să-i umplu puțin de sânge.

Brusc, pământul se înclină amețitor; Gaius auzi sfoara scârțâind și un șuierat surd îi înfundă urechile. Sângele îi năvăli în cap. Se întoarse încet și îl văzu pe Marcus atârând în același fel. Nasul îi sângera puțin, de la prima lovitură care îl pusese la pământ.

– Cred că mi-ai oprit sângerarea, Tonius. Mulțumesc.

Vocea lui Marcus tremură ușor. Curajul lui îl făcu pe Gaius să zâmbească.

Atunci când venise să stea cu ei pentru prima dată, Marcus era un copil agitat din fire și puțin cam scund pentru vârsta lui. Gaius îi făcuse turul proprietății și apoi se suiseră în hambarul cu fân, chiar în vârful căpițelor îndesate. Se uitaseră în jos la o grămadă de paie ce părea tare departe, iar Gaius îi văzuse mâinile tremurând.

– Hai că sar eu primul, ca să vezi cum se face, spusese voios, dându-și drumul cu picioarele înainte și strigând de bucurie.

Când se văzuse jos, privise către marginea hambarului, pentru câteva secunde, așteptând ca Marcus să-și facă apariția. Tocmai când se gândea că n-avea să se întâmple niciodată, o siluetă mică fășnise prin aer, într-un salt plin de forță. Gaius se ferise din drum, iar Marcus se prăbușise în fân, gâfâind.

– Credeam că ți-e frică să sari, îi spusese prietenului, care îl privea de jos, întins în praf.

– Chiar îmi era, răspunsese în șoaptă Marcus, dar n-am să accept asta. Nu vreau să-mi fie frică.

Vocea aspră a lui Suetonius întrerupse gândurile lui Gaius:

– Domnilor, carnea trebuie frăgezită cu ciocanul. Ocupați-vă pozițiile și aplicați procedeul în consecință.

Își repezi bățul către capul lui Gaius, pocnindu-l peste ureche. Totul deveni alb, apoi negru, și când deschise ochii i se păru că lumea în jur se învârte, răsuncindu-se odată cu sfoara de care atârna. Pentru o vreme, simți loviturile numărate de Suetonius:

– „Un-doi-trei, un-doi-trei...”

I se păru că îl aude pe Marcus plângând, apoi își pierdu cunoștința, în aplauze însoțite de răsete botjocoritoare.

Se trezi și leșină de mai multe ori pe parcursul zilei, neizbutind să rămână conștient decât către asfințit. Ochiul drept îi sângera abundent, iar fața îi era umflată și lipicioasă. Încă stăteau atârnați și se legănav încet, purtați de briza de seară care cobora de pe dealuri.

– Marcus, trezește-te! Marcus!

Prietenul său nu schița nici un gest. Arăta groaznic, aducea aproape cu un demon. Crusta uscată de nămol de râu i se desprinsese de pe corp, lăsând în urmă doar praful sur, străbătut de vinișoare roșii. Avea o falcă umflată și un cucui mare în dreptul tâmplei, iar mâna dreaptă, tumefiată, căpătase o tentă vineție în lumina slabă a apusului. Gaius încercă să-și miște brațele legate cu sfoară. Deși întepenite și săgetate de durere, ambele brațe erau tefere. Gaius începu operațiunea de eliberare. Trupul lui tânăr era agil, iar explozia de durere care-l cuprinsese păli în fața îngrijorării pentru soarta prietenului său. Nu se putea să fi pățit ceva. Însă înainte de toate, Gaius trebuia să coboare de acolo.

Își eliberă o mână și băjbâi pe jos, scotocind prin praf și prin frunze moarte cu vârfurile degetelor. Nimic. Apoi își slobozi și cealaltă mână și își lărgi aria de căutare, legănându-și ușor trupul în cerc. În sfârșit, dibui o piatră mai ascuțită. Acum urma partea cea mai grea.

– Marcus, mă auzi? O să te dau jos, nu-ți face griji! Pe urmă o să-l omor pe Suetonius, împreună cu grăsanii lui de prieteni.

Marcus se clătina ușor în liniștea serii, cu gura deschisă, înțepenită. Gaius trase adânc aer în piept și se pregăti să înfrunte durerea. Chiar și în condiții normale, i-ar fi fost destul de greu să se ridice și să reteze sfoara groasă doar cu ajutorul unei pietre cu vârful ascuțit, dar acum, mai ales că abdomenul îi era plin de răni, acest lucru îi părea a fi imposibil.

„Haide!”

Se ridică brusc, urlând de durerea care-i năvăli din stomac. Se cățără pe creangă și se prinse de ea cu ambele mâini, respirând cu greu din cauza efortului. Se simțea slăbit, vederea i se încețoșă. Îi venea să vomite, așa că își ținu respirația câteva secunde, pentru a-și reveni. Apoi, centimetru cu centimetru, își lăsă liberă mâna în care ținea piatra și se aplecă, dându-și destul spațiu ca să poată apuca sfoara și să o taie fără să-și vatame pielea acolo unde lațul intrase în carne.

Piatra însă destul de boantă, iar el nu se putu menține în poziție. Încercă să se desprindă înainte ca mâinile să-i alunece, ca să-și poată controla căderea, dar se dovedí un lucru prea dificil. „Măcar n-am scăpat piatra, murmură în sinea lui. Trebuie să mai încerc, să nu cumva să se întoarcă Suetonius.”

Încă un gând îl cutremură. Probabil că tatăl lui se întorsese deja de la Roma. Putea sosi din moment în moment. Se întuneca și sigur și-ar fi făcut griji. Poate că și începuse să-i caute, poate că se apropia de locul unde se aflau ei și le striga numele. Nu trebuia să-i găsească în halul ăsta. Ar fi fost prea umilitor.

– Marcus, o să le zicem tuturor că am căzut. Nu vreau ca tata să afle ce s-a întâmplat.

Marcus se legăna în cerc, inconștient.

Gaius avu nevoie de alte cinci încercări până când, în cele din urmă, sfoara cedă. Căzu la pământ cât era de lung, gemând sub convulsiile mușchilor.

Încercă să-l coboare ușor pe Marcus, dar trupul acestuia cântărea prea mult pentru el și impactul îl dărâmă.

Trezit de spasmul de durere provocat de cădere, Marcus deschise ochii.

– Mâna mea, șopti cu voce pierdută.

– Cred că e ruptă. N-o mișca. Trebuie să plecăm înainte ca Suetonius să se întoarcă sau ca tata să încerce să ne găsească. Aproape că s-a înnoptat. Poți să te ții pe picioare?

– Cred că da, deși abia mi le simt. Tonius ăla e un ticălos, mârâi Marcus.

Nu se încumetă să deschidă mandibula umflată, ci vorbi din vârful buzelor tumefiate și crăpate.

Gaius îl aprobă, prevestind a rău.

– Așa e, cred că va trebui să ne luăm revanșa.

Marcus zâmbi, înfiorându-se sub înțepătura durerii.

– Dar numai după ce ne revenim un pic, da? Nu cred că-ai fi în stare să-l înfrunt chiar acum.

Sprijinindu-se unul pe celălalt, o luară clătînându-se spre casă prin întunericul nopții, mergând cale de mai bine de un kilometru, prin lanurile de grâu, trecând de adăposturile sclavilor care lucrau câmpul, până la casa de pe deal. După cum era de așteptat, lămpile străluceau, încă aprinse, străjuind pereții corpului central.

– Sigur ne așteaptă Tubruk; nu doarme niciodată, spuse Gaius pe când treceau pe sub stâlpii porții.

O voce din umbră îi făcu să sară în sus de spaimă.

– Și bine fac că nu dorm. Nu mi-aș fi iertat-o dacă ratam așa o privesc. Aveți noroc că taică-tău nu e aici, v-ar fi dat o mamă de bătaie zdravănă dacă v-ar fi văzut întorcându-vă într-un asemenea hal. Ce s-a mai întâmplat de data asta?

Tubruk păși în lumina gălbuie a lămpilor și se aplecă. Era bine clădit, fusese cândva gladiator, acum deținea postul de supraveghetor pe moșioara aceea de la marginea Romei, și nu tânjea deloc după vechea lui viață. Tatăl lui Gaius spunea că nu mai găseai unul ca el, atât de priceput în gospodărie. Sclavii îi dădeau ascultare, unii de frică, iar alții, de drag. Îi adulmecă pe cei doi băieți.

– Ați căzut în râu, nu? Așa pare.

Cei doi încuviințară, mulțumiți de explicație.

– Hmm... și vânătăile tot de acolo le-ați căpătat? Sau e mai degrabă mâna lui Suetonius? Trebuia să-i fi dat o lecție

de mult, cât era destul de tânăr ca să înțeleagă. Ce aveți de zis despre asta?

– Te înșeli, ne-am certat între noi și pe urmă ne-am luat la trântă. Nimeni nu a mai fost implicat și, chiar dacă ar fi fost, am prefera să ne ocupăm personal de asta, înțelegi?

Tubruk fu surprins de bravura băiatului. Avea patruzeci și cinci de ani și albise încă de când împlinise treizeci. Luptase ca legionar în Africa în Legiunea a III-a Cirenaica și luptase de aproape o sută de ori în arena gladiatorilor, adunând o mulțime de cicatrici pe trup. Își trecu degetele butucănoase prin părul lui Gaius.

– Înțeleg, pui de lup. Doar semeni cu taică-tău. Dar acum nu poți să faci nimic, nu ești decât un puști și am auzit că Suetonius – sau cine-o fi – s-a făcut un luptător pe cinste. Vedeți-vă de treaba voastră, tatăl lui s-ar putea transforma într-un dușman prea puternic în Senat.

Gaius adoptă o poziție cât mai demnă și grăi pe tonul cel mai serios pe care-l știa, încercând să pară cât mai credibil cu puțință:

– Atunci suntem norocoși că acest Suetonius nu are *nici o* legătură cu noi.

Tubruk încuviință ca și cum ar fi acceptat adevărul celor auzite, încercând să nu-și trădeze zâmbetul.

Gaius continuă și mai încrezător:

– Trimite-l pe Lucius să ne oblojească rănilile. Am nasul spart și mai mult ca sigur că și Marcus are mâna ruptă.

Tubruk îi urmări împleticindu-se către casă și reveni la postul său în beznă, străjuind poarta ca în fiecare noapte. Vara se apropia cu pași repezi și vipia zilei urma să fie prea greu de suportat. Era plăcut să fii în viață, să te bucuri de seninul cerului și de roadele unei munci cinstite.

Dimineața următoare aduse cu sine agonia trupului, iar vreme de două zile durerile se înrăutățiră. Marcus fu doborât de febră și doctorul era de părere că acesta reprezenta un efect al mâinii rupte care se umflase căpătând proporții considerabile în urma punerii atelei. Temperatura ridicată se menținu

mai multe zile, timp în care pacientul fu ținut la întuneric, cu Gaius fierbând de neliniște pe treptele casei.

La aproape o săptămână de la atacul din pădure, Marcus zăcea în pat, încă slăbit, dar în afara oricărui pericol. Pe Gaius încă îl mai dureau mușchii și fața îi era plină de pete galbene-roșietice, vânății încă umede, altele uscate, în funcție de faza de vindecare. Dar chiar și așa, sosise momentul să-l înfrunte pe Suetonius.

În timp ce străbătea pădurea de pe moșia familiei, mintea îi fu cuprinsă de teamă. Dacă Suetonius n-avea să apară? Nu exista nici un motiv care să-i dea certitudinea că vecinul ieșea la plimbări regulate prin codru. Dacă era din nou însoțit de prieteni? Cu siguranță că de data asta l-ar fi omorât. Numai că acum Gaius adusese cu el un arc, cu care exersa din mers. Arma fusese concepută pentru a fi mânăuită de un adult și era prea mare pentru el, dar descoperise că putea înfige unul din capete în pământ, punând o săgeată în strună, destul cât să-l sperie pe Suetonius, dacă l-ar fi amenințat.

– Suetonius, nu ești decât o piază plină de coșuri! Dacă te mai prind pe pământul tatălui meu, îți înfig o săgeată drept în cap.

Mergea și vorbea singur. Era o zi frumoasă, numai bună de o plimbare prin pădure, și poate că s-ar fi bucurat de ea dacă motivul pentru care venise acolo nu ar fi fost unul extrem de serios. De data asta își dăduse cu ulei în părul castaniu, pentru a-i sta lins pe cap, și îmbrăcase haine curate și simple, care i-ar fi permis mișcări ușoare și rapide.

Încă nu trecuse de hotarul moșiei tatălui său; deodată Gaius fu surprins să audă zgomot de pași și îl văzu apoi pe Suetonius, apărând pe cărare însoțit de o fată, toată numai chicote. Inițial, băiatul mai mare nu-l observă, fiind mult prea preocupat de prezența fetei.

– Mi-ai încălcat proprietatea, interveni Gaius, satisfăcut de faptul că vocea îi răsuna ferm, chiar dacă puțin cam ascuțit. Ești pe moșia tatălui meu.